

WOUDA OF HET GEVONDEN KIND

ZONDAGSSCHOOL.

DOOR
E. Gerdes.

LEIDEN - A. W. SLJTHOFF.

WOUDA OF HET GEVONDEN KIND.

WOUDA OF HET GEVONDEN KIND

DOOR

E. GERDES.

Met gekleurd Plaatje.

—

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

1055

WOUDA OF HET GEVONDEN KIND.

I.

WAARIN VERTELD WORDT HOE IEMAND SOMS
IETS KRIJGEN KAN, WAARAAN HIJ NIET
HET MINSTE GEDACHT HEEFT.

Ik zal u eene geschiedenis vertellen, die al vele jaren, wel meer dan honderd, verleden is. Zij is heuzig gebeurd en wel in een land hier ver van daan. Het was in een tijd toen er veel oorlog was en de menschen soms van stad tot stad en van dorp tot dorp moesten vluchten om hun leven te redden.

Zoo woonde er in het dorp H. een boer, die tot dusver met zijne vrouw een gerust leven geleid had, maar nu door den oorlog genoodzaakt werd het dorp te verlaten. De vijanden van zijn land waren reeds dicht bij

en er was dus geen tijd te verliezen, zoo hij nog iets wilde redden. Hij pakte alles wat hij aan goud en zilver en kleedingstukken had bijeen, deed dit op een wagen en verliet zijn huis, in de hoop dat hij het ongedeerd zou wedervinden. De boer heette Zwaber en leefde recht gelukkig met zijne vrouw, omdat zij beiden den Heer lief hadden. Kinderen bezaten zij niet, hoewel de boer er reeds dikwijls naar verlangd en er zelfs God om gebeden had. Maar vrouw Zwaber zeide altijd: „Stel u gerust, lieve man, als de Heer wil, zal Hij ons wel op Zijnen tijd een kind schenken.”

Met haast verlieten zij het dorp, want de vijanden waren achter hen, en zij hadden nog een paar uren te rijden eer zij in de streek kwamen waar zij veiliger waren. Het was reeds schemeravond en de weg liep door een groot bosch, waar geen huis en geen herberg was. De paarden, die den wagen trokken, deden zeer hun best om voort te komen. Plotseling echter blijven zij stil staan.

„Wat is het, Zwaber?” vraagt de boerin, bang zijnde dat er een ongeluk gebeurd was.

„Ik weet het niet vrouw,” antwoordt de boer, die de paarden een klap met de zweep geeft. „Fort, bles!”

Maar de paarden verroerden zich niet.

„Het is toch zonderling!” zeide de boerin.

„Wat scheelt er toch aan? Kijk toch eens op den weg. Misschien licht er iets.”

„Ik kan het niet begrijpen wat er aan scheelt,” pruttelde de boer. „De paarden loopen anders zoo goed, en juist in dit oogenblik, nu wij in zoo groot gevaar zijn, blijven die beesten staan. Ik wil toch eens zien wat er gaande is.”

De boer stapte den wagen af, en keek naar de paarden. Maar hij kon geen onraad zien. Ook was het reeds donker en hij had geene lantaarn meêgenomen.

Eensklaps hoort de boer en zijne vrouw een geluid alsof er een klein kind schreeuwt.

„Och, och!” roept de boerin medelijdend uit. „Daar licht zeker een kind aan den weg, en nu willen de paarden er niet voorbij. Kijk eens goed toe waar het is.”

Nu ging de boer op het geluid af en na een weinig zoekens, vond hij een goed ingebakerd kindje onder een dikken boom liggen. Het kindje schreeuwde bitter even alsof het jammerde naar de moeder.

„Och, dat arm kindje!” riep de boerin, toen Zwaber haar het kindje gaf en in den wagen klom.

De paarden liepen nu weêr zoo hard als zij loopen konden, en de boer had niet noodig om de zweep te gebruiken.

„Och, och!” riep de boerin gedurig, die haar best deed om het kind tot bedaren te brengen, „och, och! wat een snoeperig dotje is dat! Kijk eens, Zwaber, wat een snoepje.”

Maar Zwaber had wel wat anders te doen dan om naar

het kindje te kijken; hoe gaarne hij het ook gedaan zou hebben, nu was het onmogelijk, daar hij maken moest dat zij voort kwamen.

„Lieve vrouw,” zeide hij, „dek het wurmpje maar goed toe. Het zal koud zijn geworden.”

„Van wien zou dat kindje wel zijn?” vroeg de boerin. „Het is een meisje en ziet er rijk gekleed uit.”

„Wacht maar tot dat wij te B. zullen gekomen zijn,” zeide de boer, „daar zullen wij het misschien hooren van wien het kind is.”

„Maar als het nu eens niemand wist en er niemand kwam om het kind, wat dan?” vroeg de boerin, die heimelijk hoopte dat zij het meisje mocht behouden.

„Wel.” antwoordde de boer, „als er niemand om het meisje komt, dan zullen wij het er voor houden dat de Heer uit den hemel ons dit kindje geschonken heeft.”

„Ja,” zeide de boerin en een glimlach kwam op haar gelaat, „en dan zullen wij het opvoeden alsof het ons kind ware.”

„En hoe zullen wij het dan noemen?” vroeg de boer. De boerin dacht een oogenblik na en zeide:

„Mij dunkt, lieve Zwaber, wij moeten het *Wouda* noemen, wat het is in een woud gevonden.”

„Heel goed,” zeide de boer. „Ik ben maar blijde dat wij uit alle gevaar zijn: want zie, daar is reeds de poort van de stad D.”

Dit zeggende, reden zij de stad binnen, tegelijk met andere menschen, die hier eene veilige schuilplaats zochten.

II.

WAARIN VERTELD WORDT WELK EEN BIJNAAM WOUDA KREEG.

Een maand later woonde de boer Zwaber met zijne vrouw weder op hun dorp. De vijanden waren verslagen en de oorlog was geëindigd. Nu was er overal vrede in het land en de menschen waren blijde, want oorlog maakt angst en treurigheid.

Vele ouders hadden hunne zoons, die als soldaten gediend hadden, verloren, en menige moeder schreide over haren zoon, die gevangen genomen of verminkt was. Ook waren velen menschen achteruit gegaan, die schade geleden hadden in hunne zaken of wier huizen in den oorlog door den vijand waren verbrand.

O, de oorlog is zoo treurig. Laat ons den Heer danken, dat er in ons land vrede is, en laat ons Hem bidden dat er vrede blijft.

Boer Zwaber had niet veel van den oorlog geleden. De vijanden waren wel in zijn dorp geweest, maar hadden zijn huis gespaard. Verscheidene andere boeren waren

arm geworden, maar Zwaber niet. Integendeel, hij was rijker naar het dorp teruggekeerd dan dat hij het verlaten had.

Immers hij had een kindje medegebracht, een allerlieft meisje, dat hij, zooals gij reeds weet, op den weg gevonden had. Niemand wist van wien het kind was. Zwaber had alle moeite gedaan om te ontdekken wie de ouders van het kind waren, maar niemand kon hem inlichting geven. Hij was ook bij den burgemeester van de stad geweest om hem mededeeling te doen, hoe en wanneer hij het kind gevonden had, en de burgemeester had hem gezegd, dat het kind dan maar naar een bestedelingshuis moest gebracht worden, maar de boer verzocht, ook uit naam zijner vrouw, de kleine *Wouda* te mogen behouden. Zij hadden zelve geene kinderen en zouden het zoo lang als hun eigen kind groot brengen, totdat de wettige ouders van het meisje gevonden waren. De burgemeester, die Zwaber als een vroom en rechtschapen man kende, had er niets tegen dat de boer het kind mede nam en opvoedde. En zoo waren dan Zwaber rijker te huis gekomen dan zij geweest waren.

De boerin had intusschen de kleine *Wouda* recht moederlijk verzorgd. Het kind kreeg elken dag zoo veel melk van de koe als het maar lustte, en de boer, die dol veel van kinderen hield, voerde het tusschenbeiden zelf met pap, en de boerin moest zich den buik vasthouden van lachen als Zwaber den papepel hanteerde. Van lieverlede

leerde het kind eten en loopen, en toen het een paar jaar oud was, babbelde het reeds alleraardigst. De kleine *Wouda* wist niet anders of de boer en de boerin waren hare ouders, en zij had deze goede menschen ook recht lief.

Het kind groeide zeer voordeelig op en toen *Wouda* tien jaren oud was, kon zij hare pleegouders reeds goed helpen in allerlei werkzaamheden. Men kon het *Wouda* evenwel aanzien dat zij geen kind was van arme menschen. Zij had zulk een fijn en zacht gezichtje, zulke teedere handjes en mollige voetjes, dat de boerin tegen Zwaber zeide, „het kind is veel te teeder om grof boerenwerk te doen en om grove boerenkleederen te dragen.” Dit meende de boer ook en daarom mocht *Wouda* alleen het lichte werk in het veld doen; zij mocht mede gaan als de vruchten geplukt werden, of als de knechten en de meiden het hooi binnen brachten. Maar anders bleef zij bij de boerin tehuis en zat te naaien of te breien. Daarbij droeg zij geene boerinnenkleeding. Neen, de boer had voor haar mooi goed laten maken, en zij droeg zulke fijne laarsjes, dat de andere kinderen van het dorp haar altijd de „*boerenjongejuffrouw*” noemden.

Boer Zwaber had zijn pleegkind ook naar school gezonden, waar *Wouda* goed leerde en alles kon lezen wat er in hare taal gedrukt was. De boerin had gezorgd dat *Wouda* ook vroegtijdig met den Zaligmaker der wereld bekend gemaakt en toen *Wouda* nog pas zes jaren oud was,

kende zij reeds de meeste geschiedenissen des Bijbels. En naarmate *Wouda* opgroeide, nam zij toe in leergierigheid, gehoorzaamheid en liefde tot den Heer, zoodat zij weldra bemind werd van iedereen, die haar zag en kende.

Inmiddels was *Wouda* twaalf jaar oud geworden en nu kwam de tijd dat zij hare pleegouders van nut kon zijn. De boer namelijk had eene groote kudde schapen, die hij van tijd tot tijd moest laten weiden. Doch hij kon geen goeden herder voor zijne schapen vinden. Zoodra *Wouda* dit bemerkte, bood zij hare dienst aan en zeide:

„Lieve vader, ik kan best de schapen hoeden. Als Tiras, de trouwe hond bij mij is, zal ik wel zorgen dat de schapen het goed hebben. Ik zal er best oppassen.”

Boer Zwaber vond het heel goed. Sedert dien tijd ging *Wouda* nu en dan, vergezeld van Tiras, den herdershond, naar de heide dicht bij het dorp, om de schapen te doen weiden. Alsdan nam zij eenig nuttig boek of den Bijbel mede, om als de schaapjes rustig waren, iets te kunnen lezen.

III.

WAARIN WOUDA EEN BEZOEK VAN EENEN VREEMDELING ONTVANGT.

Op zekeren dag zat *Wouda* op eenen kleinen heuvel. Hare schaapjes weidden dicht bij haar en Tiras lag aan

hare voeten. *Wouda* las in een boek, maar verloor de schapen niet uit het oog, want zij wist dat deze haar toevertrouwd waren. Eensklaps stond *Tiras* op en wendde het hoofd rechts af, alsof hij iets vreemds zag aankomen. Inderdaad kwam er in de verte een heer aan, die regelrecht op den heuvel afging, waar *Wouda* zat te lezen.

Tiras begon te knorren.

„Stil, *Tiras!*” zeide *Wouda*, die den vreemdeling ook zag aankomen.

Oogenblikkelijk gehoorzaamde *Tiras*; hij zette zich weder stil naast *Wouda* neder, maar hield het oog steeds op den vreemdeling gericht.

Intusschen was de vreemdeling naderbij gekomen. Het was een heer van ongeveer veertig jaar, die er bruin uitzag alsof hij langen tijd in heete landen gewoond had. Hij verwonderde zich zeer zulk een mooi gekleed herderinnetje te zien, dat daar op den heuvel zat te lezen even als een prinses.

Tiras begon weér te brommen, maar op bevel van *Wouda* kroop hij stil aan hare voeten.

De vreemdeling bleef voor *Wouda* staan en groette haar vriendelijk.

„Wat leest gij daar, lief kind?” vroeg hij.

„De geschiedenis van *Jozef*,” antwoordde *Wouda* beleefd.

„En bevat het u?”

„O, het is een heel mooi boekje, mijnheer.”

„Houdt gij veel van lezen?”

„Ja, mijnheer, heel veel,” antwoordde *Wouda*. „Ik heb tehuis een heele boel mooie boeken, die moeder mij gegeven heeft.”

„Hoe heet ge, lief kind?” vroeg de vreemdeling, die *Wouda* telkens aanzag.

„Ik heet *Wouda*, mijnheer.”

„En uw vader?”

„Zwaber.”

„En woont gij ver van hier?”

„Nee, mijnheer, daar ginds op de eerste boerenhofstede achter de kerk.”

„Is er een goed logement in het dorp?” vroeg de vreemdeling eenige oogenblikken later.

„Ja wel, mijnheer,” antwoordde *Wouda*. „De Kroon is een goed logement. Daar komen wel eens meer vreemdelingen. Wil ik u den weg wijzen?”

„Ik dank u, lief kind,” zeide de vreemdeling. „Ik zal mijnen weg wel vinden. Maar zeg mij eens, houdt gij veel van den Heere Jezus?”

Wouda kleurde bij deze vraag.

„Antwoord mij maar gerust, lief kind,” sprak de vreemdeling. „Gij kunt mij wel vertrouwen, want ik heb ook den Heere Jezus lief.”

Wouda zag den vreemdeling vriendelijk aan en zeide toen zachtmoedig:

„Ja, mijnheer, Ik heb den Heere Jezus wel een beetje lief,

maar niet genoeg, want ik denk veel te weinig aan Hem.”

„O, mijn lief kind,” zeide de vreemdeling, „dat moet gij niet doen. De Heere Jezus heeft u zoo lief gehad, dat Hij voor u uit den hemel nedergedaald is en Zijn bloed voor u gegeven heeft om u zalig te maken. Daarom moet gij Hem ook steeds beminnen, wijl Hij uw Zaligmaker is, en gedurig moet gij denken aan den hemel, waar allen binnenkomen, die aan Jezus hun gansche hart gegeven hebben. Zult gij dit ook doen?”

Wouda zag den vreemdeling verwonderd en toch met blijdschap aan, en zeide toen:

„Ik zal het biddende doen.”

„Goed, mijn lief kind,” sprak de vreemdeling. „Doe dat en de Heer zal u zegenen. Ik denk u nog wel eens te zullen zien. Vaarwel!”

Nu ging de vreemdeling heen en *Wouda* zag hem nog langen tijd na, totdat hij achter de boomen verdwenen was.

„Dat is een lief man!” dacht *Wouda*. „Hoe vriendelijk en hoe teeder zag hij mij aan. O, ik zou wel al mijn leven met hem willen praten.”

IV.

WAARIN WIJ VERNEMEN WIE WOUDA IS.

Toen *Wouda* tegen den avond hare schaapjes naar huis geleid had en bij den boer teruggekomen was, vond zij

hare pleegmoeder alleen in de kamer. Zij vertelde haar alles wat er dien dag gebeurd was en deelde haar ook het gesprek mede dat zij met den vreemdeling gehouden had.

De boerin hoorde alles geduldig aan en zeide:

„Wel, dat is zonderling. Daar straks is een boodschap van den burgemeester gekomen, met verzoek of Zwaber terstond bij hem wilde komen, daar er een vreemdeling gekomen was, die gaarne eens met den boer wilde spreken.”

„Wat zou die vreemdeling wel willen?” vroeg *Wouda*. „Ik geloof niet dat die heer eenig kwaad in den zin heeft, want hij is zulk een lief man en heeft zoo vriendelijk met mij gesproken,”

„Kwam Zwaber nu maar tehuis!” zeide de boerin, „dan wisten wij wat het was, want ik kan wel zeggen, dat ik een weinig ongerust ben.”

„Wil ik eens naar buiten gaan en kijken waar vader blijft?” vroeg *Wouda*.

„Nee kind,” antwoordde de boerin, „dat behoeft niet. Zwaber zal wel dadelijk hier zijn.”

In dit oogenblik ging de deur open.

De bode van den burgemeester trad binnen en verzocht in naam van den burgemeester of de boerin zoo goed wilde zijn om dadelijk met *Wouda* bij den burgemeester te komen.

„Ik met *Wouda*?” vroeg de boerin.

„Ja, vrouw Zwaber,” zeide de bode; „de burgemeester wacht u terstond. Er is een vreemdeling bij hem, die er groot belang bij schijnt te hebben om u en vooral *Wouda* te spreken.”

Nu ging de bode heen.

„Het is zonderling,” sprak de boerin bij zich zelve, terwijl zij zich aankleedde om netjes bij den burgemeester te kunnen verschijnen. „Het is zonderling. Wat voor belang kan die vreemdeling bij *Wouda* hebben. Ik hoop maar niet dat hij ons het lieve kind”

Zij sprak den volzin niet uit, maar haastte zich naar den burgemeester.

De vreemdeling had wel degelijk belang bij *Wouda*. Dat zult gij spoedig hooren. Die heer was terstond nadat hij *Wouda* verlaten had, naar het huis van den burgemeester gegaan en had hem daar het volgende verteld:

„Voor meer dan twaalf jaren geleden, woonde ik op ruim tien uren afstands van dit dorp. Het was toen een treurige tijd voor mij. Niet alleen was mijne vrouw gestorven en had mij een dochtertje nagelaten van ongeveer zes weken, maar ook de oorlog noodzaakte mij de vlucht te nemen. Ik kon echter niet zoo spoedig vluchten als ik wel wilde, daar ik nog eerst eenige belangrijke zaken in orde te brengen had. Om echter mijn dochtertje

niet in mijn gevaar te doen deelen, besloot ik het kind naar de stad L. te zenden, waar de ouders mijner overledene vrouw woonden en waarheen ik zelf mij ook wilde be-geven. Ik vertrouwde mijn dochtertje toe aan de zorg eener dienstmaagd, die mij beloofde als eene moeder voor het kind te zorgen, en die ik eene groote geldsom ter hand heb gesteld voor hare moeite. De meid vertrok, en in de hoop dat ik mijn kind gezond en wel te L., bij mijne schoonouders zou vinden, reisde ik den volgenden dag ook naar die stad. Maar hoe verwonderd en verschrikt zag ik op toen mijne schoonouders mij zeiden, dat zij niets van het kind gezien hadden. Alle nasporingen werden er door ons in 't werk gesteld, om het kind en de meid te vinden, maar te vergeefs. Ook was het toen een treurige tijd om onderzoek te doen, daar de oorlog juist in deze streek losgebarsten was. Tot overmaat van ramp moest ik naar Indië, en zielsbedroefd, dat ik niets van mijn kind wist, nam ik afscheid van mijne schoonouders, die mij beloofden alle pogingen in het werk te stellen, ten einde mijn dochtertje en de meid op te sporen.

„Jaren lang hoorde ik niets dat mij hoop gaf mijn kind weder te zullen vinden, totdat ik, eene maand geleden, bij mijne terugkomst in het vaderland, vernam dat de meid in eene gevangenis gestorven was, waarin men haar wegens diefstal had gebracht. Voor haren dood had zij bekend, dat zij dezelfde meid was aan wie ik mijn kind

had toevertrouwd, en zij deelde mede, dat zij het kind dicht bij het dorp H. in een groot bosch onder een boom gelegd had en weggelopen was, hopende dat het wel door anderen zou gevonden worden.

„Nu was mijn eerste werk naar de stad D. te gaan, welke niet ver van het dorp H. ligt, om bij den burgemeester inlichtingen te vragen. Gelukkig wist deze mij te vertellen, dat zekere boer Zwaber uit het dorp H., het kind twaalf jaar geleden, onder een boom gevonden en gezegd had het kind als zijn eigen dochtertje te zullen opvoeden.

„En nu mijnheer de burgemeester,” dus vervolgde de vreemdeling zijn verhaal, „kom ik tot u om van u te vernemen of mijn kind nog leeft en of ik het eindelijk weder zal zien. Ik heb den Heer zoo vurig gesmeekt mij niet te laten sterven voordat ik mijn kind weder zou zien, — en zie de Heer is, geloof ik, bezig mijn gebed te verhooren.”

„Dat doet de Heer ook,” zeide de burgemeester. „Ik wil u wel mededeelen dat uw kind nog leeft; het is een allerliefst, godvreezend meisje geworden. Ik zal eerst den boer en daarna den boerin met het kind bij mij laten komen, dan kan u alles zelf hooren.”

En gelijk de burgemeester gezegd had, geschiedde het ook. Maar ik behoef u niet te zeggen, hoe verwonderd boer Zwaber en zijne vrouw opzagen toen zij hoorden

dat deze heer de vader van *Wouda* was. Ook heb ik niet noodig te vertellen hoe gelukkig de vreemdeling was toen hij eindelijk zijn kind wederzag, en in dat kind hetzelfde meisje vond, dat hij des middags aan den weg had gezien en gesproken. Hij weende tranen van blijdschap toen hij *Wouda* aan zijn hart drukte, en dankte den Heer voor de verhooring van zijne gebeden. Ook dankte hij boer Zwaber en zijne vrouw zeer voor hunne liefderijke verpleging, en daar zij zeer bedroefd waren dat zij nu hunne lieve *Wouda* zouden missen, beloofde hun *Wouda's* vader op het dorp een mooi huis te laten bouwen en daar te komen wonen, opdat *Wouda* altijd bij hen zou zijn.

Zoo gebeurde het ook. *Wouda's* vader bleef op het dorp wonen, dicht bij de pleegouders van het kind. En dat *Wouda* gelukkig was, kunt ge wel begrijpen. Zij ging voort boer Zwaber en zijne vrouw lief te hebben, en hing ook met haar gansche hart aan haren vader, die haar verder opvoedde in de vrees en vermaning des Heeren.
